

ger, som har været til rådighed, og som er blevet tillagt vægt i forbindelse med godkendelsessagens behandling. Bestemmelsen vil eksempelvis kunne bringes i anvendelse over for en virksomhed, som inden for de vilkår, som er fastsat i godkendelsen, udleder stoffer, som efter senere tilkommende forskningsresultater må betegnes som farlige, jfr. lovens kapitel 1. Derimod vil en teknisk-videnskabelig udvikling af nye rensningsformer eller produktionsprocesser ikke i sig selv kunne danne grundlag for indskriden over for en virksomhed, som i øvrigt overholder de fastsatte vilkår med hensyn til udledningernes art og mængde m. v. Endvidere bør der tages et rimeligt hensyn til forholdet mellem omkostningerne ved de påbudte foranstaltninger og foranstaltningernes forureningsbegrænsende betydning.

Efter den svenske lov om miljøbeskyttelse må visse arter af fabrikker eller andre indretninger, som er opregnet på en særlig liste, ikke anlægges, forinden særlig tilladelse (koncession) er meddelt. For virksomheder, der har opnået en sådan godkendelse, kan der foreskrives nye eller strengere vilkår for virksomheden, såfremt forholdene væsentligt ændrer sig, eller såfremt virksomheden medfører betydelig ulempe, som ikke forudsås, da godkendelsen meddeltes.

Det er en følge af grundprincippet i nærværende lovforslags § 3 om, at forureneren har ansvaret for sin virksomhed, at virksomhedens udøver selv må afholde udgifterne i forbindelse med de foranstaltninger, som kræves udført.

De fornødne påbud og forbud meddeles af kommunalbestyrelsen. I de tilfælde, hvor den pågældende virksomhed drives af kommunalbestyrelsen, er kompetencen dog henlagt til amtsrådet, jfr. stk. 5. Det fremgår af samme bestemmelse, at kompetencen tilkommer ministeren for forureningsbekæmpelse med hensyn til de af amtsrådene, Københavns kommune og Frederiksberg kommune drevne virksomheder. Denne del af bestemmelsen var ikke medtaget i forslag I.

Til kapitel 6.

Til § 45.

Bestemmelsen svarer til § 25 i forslag I. Dog er stk. 3 ændret således, at udtrykket „Minister kan henlægge sine opgaver“ er præciseret til: „Minister kan henlægge sin adgang til at træffe afgørelser“. I konsekvens af forslaget om oprettelse af miljøankenævnet er der i stk. 3 tilføjet: „jfr. dog § 76“.

Den centrale forvaltning af de sagområder, der i dag omfattes af betegnelsen forureningsbekæmpelse,

er tidligere varetaget i en række ministerier og med bistand navnlig fra sundhedsstyrelsen. I forbindelse med oprettelsen af ministeriet for forureningsbekæmpelse den 11. oktober 1971 overflyttedes de væsentligste af disse sagområder til det nye ministerium, hvilket medførte en mulighed for koordinering af områderne og for en koncentreret indsats. Overflytningen bevirkede samtidig, at ministeriet for forureningsbekæmpelse ville få et meget betydeligt antal konkrete enkeltsager til behandling.

Koncentrationen af den til ministeriet for forureningsbekæmpelse overførte sagsmængde, behovet for en intensiveret indsats på området og den betydelige tilgang af arbejdsopgaver, der vil blive følgen af den nye lovgivning, bevirker, at en rationel tilrettelæggelse af forureningsbekæmpelsens centrale forvaltning er absolut påkrævet.

Den 1. april 1972 blev der etableret en miljøstyrelse under ministeriet for forureningsbekæmpelse. Miljøstyrelsens nuværende opgaver er fastlagt i bekendtgørelse nr. 108 af 27. marts 1972. Ved opgavefordelingen mellem departement og styrelse har man — i overensstemmelse med principperne i redegørelsen fra arbejdsgruppen vedrørende statsadministrationens organisation (betænkning nr. 629/71) — valgt alene at henlægge sådanne opgaver til departementet, som nødvendigvis må udføres i snæver tilknytning til ministeren, medens alle andre opgaver henføres til styrelsen.

Det vil herefter være miljøstyrelsens opgave at holde sig løbende orienteret om forureningsforholdene og inden for sine rammer i videst muligt omfang at samle den aktuelle faglige viden på området, ligesom styrelsen må følge forholdene i andre lande. På dette grundlag vil miljøstyrelsen udøve rådgivende funktioner over for ministeren og andre myndigheder, herunder lokale og regionale myndigheder, på miljøbeskyttelsens område. Styrelsen skal tage planlægnings- og udviklingsopgaver op, og på grundlag af sin viden om forureningsforholdene i landets forskellige dele og udviklingen i udlandet afgive indstilling over for ministeren om fastsættelse af nye forskrifter i miljøbeskyttelsesøjemed.

I stk. 4 er der givet hjemmel til, at miljøstyrelsen får bemyndigelse til selv at udstede sådanne forskrifter. Det forventes, at det efterhånden vil blive muligt for styrelsen at fastsætte normer for tilladelige emissioner m. v. Udarbejdelse af bindende normer kræver imidlertid et større erfaringsmateriale, end man er i besiddelse af i dag. Indtil man får tilvejebragt de fornødne oplysninger og erfaringer, vil styrelsens virksomhed på en del af områderne nok være begrænset til fastsættelse af retningslinjer af vejledende karakter.